

Kunstbeeld nr 10 2009

Esther Darley

Bettie van Haaster: Chokoladedak

Soms kan de verf in een schilderij de afbeelding buitenspel zetten. Dat is het geval bij Bettie van Haaster. Dan doet het er niet meer toe wat er is geschilderd. Je herkent het niet direct, maar je vraagt het je ook niet af. Je oog wordt meegevoerd door de kwaststreken die schijnbaar traag en uiterst precies zijn neergezet, als een vorm van schrijven alsof ze nergens anders heen konden. De lagen, vlakken, lijnen en arceringen vormen een bouwsel van verf, dat helemaal op zichzelf staat. En als de titel al een hint geeft zoals in *chokoladedak*, *taartpunt*, *cake of ribben* dan kan het beeld even kantelen, zoals de tekening van de haas die tegelijk eend kan zijn, maar samen zie je ze nooit.

Van Haaster schildert nat in nat, de onderste kleuren lijken met de bovenste mee te liften, schemeren er soms door heen of laten zich even zien, bij de aanzet van de streek of juist aan de randen, Tot voor kort waren de kleuren vaal geel en lichtgroen maar in haar nieuwste werk, dat in september bij Tanya Rumpff te zien is voert bruin de boventoon, Maar het ruimtelijk effect in haar doeken is onverminderd hetzelfde gebleven, want van Haaster schildert alsof ze beeldhouwt.

De manier waarop ze een voorstelling opbouwt uit talloze nauwgezette toetsen doet denken aan Cezanne. Op relatief klein formaat-25-35cm is gebruikelijk zet van Haaster vlakken en lijnen tegen elkaar als in een landschap dat je ziet vanuit een vliegtuig. Maar wanneer je inzoomt kunnen ze naar voren komen of juist wijken, plat zijn of op je af komen en zowel een hobbel vormen als een kuil Het beeld kan voortdurend kantelen maar blijft tegelijkertijd die onwrikbare dichte verfhuid waar je geen speld tussen krijgt En als de figuratie zich iets meer naar de oppervlakte dringt, zoals in leidingen of roze huis dan doet het werk in de verte denken aan de ontroerende en onontkoombare werken van Philip Guston.